

Proloog

Ik keek neer op het zwembad en probeerde te begrijpen wat ik in het water dacht te zien. Lang golvend haar dat langzaam open en dicht leek te gaan als een gouden parachute, haar lichaam drijvend op het heldere, felblauwe water.

Soms vraag ik me af: als ik had geweten wat er vorige zomer zou gebeuren, was ik dan gegaan? Zou ik mijn gezin hebben meegenomen naar die witgekalkte villa aan de Amalfikust waar geheimen uitkwamen en levens implodeerden in de prachtige, vreselijke hitte? Maar hoe had ik kunnen weten wat voor boosaardig iets er op de naar citroenen geurende bries zou komen binnenvliegen en onze levens voor altijd zou veranderen?

Na een jaar weet ik de details nog zo goed. Hoe ze naar zout en citroenen rook. De manier waarop haar huid glansde als goud en de manier waarop ze lachte, haar hoofd achterovergooiend, witte tanden ontbloot, verloren in het moment. Soms hoor ik haar stem: honingzoet, zelfs als ze de wreedste dingen zei. Soms denk ik dat ik haar zie, verdwijnend om een hoek in de supermarkt, voor me in de rij bij het postkantoor, samen met me door het park wandelend op koude herfstochtenden. Ze glipt tussen de donkere bomen door en plotseling is ze daar, en ze omhult me met schuld en angst – herinnert me aan wat er is gebeurd. Ze vindt me, ze vindt me altijd.

En waar ik ook heen ga, ik weet dat ze er altijd zal zijn, mijn zus voor een seizoen, mijn aartsvijand, de vrouw die alles veranderde.

Het is nog maar een jaar geleden, maar het lijkt al een heel leven geleden dat we langs de spectaculaire Italiaanse kustweg reden en ik mijn stress zich achter me voelde ontvouwen als een lange, zwevende sjaal. Gevaar was het laatste waar ik aan dacht toen ik mijn onrust achterliet in de maagdelijk witte wolken die de brokstukken van het dagelijks leven opslokten. Zelfs het randje angst dat de laatste tijd rond mijn maag hing, werd langzaam weg geknabbeld.

Dan was bij me, de kinderen lagen allemaal diep in slaap op de achterbank en ik weet nog dat ik dacht: ik heb nu alles wat ik nodig heb, hier in deze auto, en niemand kan het van me afnemen. We hadden deze vakantie nodig, ik verheugde me erop om tijd samen door te brengen als gezin – twee hele weken plezier en geen zorgen. Ik kon niet wachten om met de kinderen te spelen, tonnen pasta te eten en in die hete zon te liggen. Maar het meest keek ik ernaar uit dat Dan en ik gewoon samen konden zijn, praten over alles en niets, genieten van elkaars gezelschap, weer weten waarom we samen zijn.

Ik draaide me weg en staarde uit het raam. ‘Je moet aan een huwelijk werken; de beste huwelijken ontstaan niet zomaar,’ had mijn schoonmoeder gezegd. En ze had gelijk. Joy had altijd gelijk.

Dan reed weer te hard. Ik hield de passagiersstoel met één hand vast en mijn veiligheidsgordel met de andere, maar ik zei niets. Ik wilde de stemming niet verpesten, dus probeerde ik me te concentreren op de warmte die opsteeg van de weg voor me. Mijn innerlijke stem smeekte hem om langzamer te rijden, onze kinderen lagen op de achterbank te slapen, dit was

een kostbaar vrachtje. De kronkelige wegen waren te smal voor meer dan één auto, en ik hield mijn adem in terwijl we reden, verder omhoog de heuvels in die nu boven de glinsterende zee uitstaken. Ik weerhield mezelf ervan om iets over zijn te hard rijden te zeggen. Ik zou me een spelbreker voelen – de zeurende echtgenote in plaats van de sexy zorgeloze die ik wilde zijn.

Maar na vijftien jaar huwelijk communiceerden we soms zonder woorden en toen hij naar me keek, moet Dan de paniek op mijn gezicht hebben gezien.

‘Dus je vindt het niet fijn om met honderd kilometer per uur op hoge kustwegen te rijden?’ zei hij met een glimlach. ‘Raar.’

‘Nee, dat vind ik verdomme helemaal niet fijn,’ zei ik lachend, ‘en ik ben niet ráár,’ voegde ik eraan toe, terwijl ik liefkozend op zijn arm sloeg. ‘We mogen dan wel in Italië zijn, maar je zit niet bij het Ferrari-team en dit is geen racebaan.’

‘Ik mag toch wel een beetje dromen?’ Hij keek naar me en glimlachte, terwijl hij liefkozend in mijn knie kneep.

‘Ogen op de weg en beide handen aan het stuur alsjeblieft,’ zei ik gespeeld verontwaardigd, terwijl ik zijn hand op mijn knie liet rusten, genietend van zijn aandacht. Met drie kinderen onder de tien kwam een hand op mijn knie voor ons het dichtst in de buurt van voorspel, maar ik wist zeker dat deze vakantie alles goed zou komen.

Ik draaide me weer om en keek naar de drie perfecte, slapende gezichtjes op de achterbank en werd, zoals altijd, vervuld met een roes van liefde.

‘Ik kan niet geloven dat ze zo attent zijn dat ze synchroon slapen,’ zei ik. ‘Heerlijk stil maar misschien wel een beetje té.’

‘Niet lang meer. Als we er zijn, dan worden ze wakker. Laten we nog even van de rust genieten,’ zei hij, zijn ogen op de weg gericht. ‘Ik kan niet wachten, groot zwembad, veel wijn, grote blauwe lucht – achter ze aan rennen om het zwembad,’ zei hij, terwijl hij met zijn hoofd naar de achterbank gebaarde en uiteindelijk op de rem trapte. Ik voelde me ziek.

‘Je gaat nog steeds behoorlijk hard, Dan,’ zei ik in een poging

om luchtig te klinken, maar de paniek in mijn stem was onmiskenbaar. Dan reed normaal nooit zo hard, het voelde gevaarlijk – hij voelde gevaarlijk. Was hij een middelbare sensatiezoeker aan het worden? Mijn gedachten dwaalden even af naar de man van mijn vriendin Jackie, die een sportwagen kocht en haar verliet voor een tiener.

Uiteindelijk ging Dan langzamer rijden en kon ik me een beetje ontspannen, terwijl ik genoot van het prachtige uitzicht tijdens de rit naar boven.

Zoals altijd brachten we onze jaarlijkse vakantie door met Dans familie, zijn ouders en broer. Dit jaar was een soort keerpunt, want Dans ouders, Joy en Bob, hadden besloten om uit het familiebedrijf te stappen en na de twee weken vakantie zouden ze niet meer aan het werk gaan. Dan maakte al twintig jaar deel uit van het bedrijf, maar nu hun ouders met pensioen gingen, had zijn jongere broer Jamie plotseling besloten om naar huis te komen en zich bij ‘de firma’ aan te sluiten.

Jamie, nu vijfendertig, was nooit betrokken geweest bij het familiebedrijf, een klein vastgoedbedrijf aan de rand van Manchester. Hij had het te druk met het ontdekken van de wereld en als hij thuis was, bracht hij iedereen in vervoering met kleurrijke en waarschijnlijk overdreven verhalen uit Nepal, Thailand, Afrika, de kusten van Australië, de killingfields van Cambodja. Hij leek in de verste verte niet op Dan, die meteen in het familiebedrijf was gestapt, en waar hij de laatste tijd hard had gewerkt om het draaiende te houden. Ondertussen ontzagen hun ouders hun jongste zoon door hem zoveel vrijheid te gunnen, slechts getemperd door een liefkozende oogrol wanneer zijn laatste ‘avontuur’ ter sprake kwam.

‘Mijn vrijgevochten zoon laat zich niet vastleggen,’ zei Joy dan, terwijl ze frustratie veinsde maar ondertussen gloeide van trots. Ze miste hem vreselijk als hij weg was, maar was dolblij als hij haar facetimede vanaf een exotische bestemming, altijd aan het leuren met zijn Instagram-foto’s voor iedereen die het wilde zien – en ook die het niet wilde zien.

‘Ik snap de complete ommezwaai gewoon niet. Waarom heeft onze Jamie ineens besloten om alles op te geven om samen met mij bij Taylor’s te gaan werken? Dit kan niet lang duren,’ zei Dan terwijl we op weg waren naar de villa.

‘Mmm, geen stranden, geen exotisch eten, geen prachtige vrouwen in bikini’s – wat zal hij in vredesnaam gaan doen?’ zei ik met een zucht, terwijl ik aan de foto’s van Jamie dacht, een montage van blauwe luchten, stranden en mooie mensen.

Ik begreep de lichte wrok van Dan; de levensstijl van zijn broertje leek nogal egoïstisch, niet in de laatste plaats omdat zijn ouders hem vaak financieel moesten helpen. De Taylors waren zoals Joy omschreef ‘comfortabel’. Ze waren niet rijk en het was begrijpelijk dat Dan het zijn ouders kwalijk nam dat ze zijn broer telkens geld toestopten. Maar Jamie was nog steeds Joys ‘baby’ en zij en Bob zouden alles doen voor hun twee zonen. Joy miste Jamie vreselijk wanneer hij op reis was en als hij een tijdje niet belde of sms’te, bekeek ze zijn social media, gulzig op zoek naar nieuwtjes. ‘Ik kan mijn Jamie altijd vinden op zijn Instagram,’ zei ze dan, alsof hij zijn account voor haar persoonlijk had gemaakt. Ze zat te genieten van een foto van Jamie op een strand in Cambodja en was verbaasd als hij op datzelfde moment voor de deur stond. ‘Maar op je foto staat dat je hier bent,’ riep ze uit terwijl ze haar telefoon omhooghield, en dan wees hij haar erop dat de foto dagen geleden was geplaatst en dan lachte ze en schudde haar hoofd, verbaasd over ‘mijn Jamie’ en zijn online ‘magie’. Ik denk dat ze precies wist wat er aan de hand was, het was allemaal onderdeel van het spel dat ze met haar ‘jongens’ speelde: een manier om hen speciaal te laten voelen, superieur zelfs. Bij Joy wist ik nooit zeker wie wie voor de gek hield – hoewel ik denk dat we wel kunnen zeggen dat Joy, hoewel ze zich voordeed als de onschuldige, meestal de touwtjes in handen had.

‘Ik sprak je moeder gisteren voordat we vertrokken, ze zegt dat de villa prachtig is. Ze zijn hier gisteravond rond acht uur aangekomen,’ zei ik terwijl we verder reden langs de Italiaanse

kustlijn. ‘Ik hoop alleen dat ze de tijd nemen om te ontspannen en een beetje achterover te zitten,’ zei ik weemoedig. Voor mij was dat een onmogelijke droom. Ik was niet alleen fulltime verpleegster en moeder, ik hield ook de website van het familiebedrijf bij, wat soms als een tweede baan voelde. Ontspannen stond dus helaas niet op mijn dagelijkse agenda, maar de komende twee weken zou ik helemaal niets doen, de website kon wel wachten.

‘Stel je voor dat papa en mama de hele dag bij elkaar zijn als ze met pensioen gaan, ze zal hem geen moment met rust laten.’ Dan glimlachte en schudde lichtjes zijn hoofd bij die gedachte.

‘Ze stuurt hem naar Sainsbury’s voor zongedroogde tomaten of ingemaakte vijgen of wat ze haar vriendinnen dan ook die dag voor de lunch voorschotelt,’ voegde ik eraan toe.

Hij wierp een blik opzij en we gaven elkaar een begrijpende glimlach.

‘Ze hebben niet veel gemeen, hè? Ik vraag me soms af waar ze met elkaar over praten, je vader en moeder.’

Dan haalde zijn schouders op. ‘Waar praat welk stelletje dan ook over met elkaar?’

Ik voelde een kleine steek in mijn hart. Zag hij ons ook zo, als welk stel dan ook? Vond hij dat we op zijn ouders leken, een oud getrouwd stel dat niets met elkaar gemeen had? Ik had geen tijd om er lang bij stil te staan, want Dan nam een scherpe bocht. Te snel.

‘Dan, rij alsjeblieft zachter,’ zei ik. ‘De kinderen zitten achterin. Waarom doe je zo?’

Ik zag zijn kaak verstrakken, maar hij ging wel zachter rijden.

De rit van het vliegveld van Napels naar onze villa zou volgens het navigatiesysteem iets meer dan een uur duren. We waren van de bruisende stad naar een glimp van de kalme, glinsterende oceaan gegaan en nu reden we de steile helling op langs wijngaarden. Luifels van vederlichte groene bladeren in alle tinten groen speelden verstoppertje met de zon.

Tussen de bomen door verscheen de zee af en toe onder ons,

glinsterend in de schemering – het was schitterend. Ik herinner me hoeveel zin ik had in de komende twee weken. Ik kon niet wachten om met Dan en de kinderen te zwemmen, samen met Joy heerlijk te koken en lange middagen samen in de zon door te brengen. Onze levens waren zo druk dat dit een zeldzame kans was om te praten, tijd door te brengen met de kinderen en ook met Dans ouders. Het zou geweldig worden, precies wat we allemaal nodig hadden. Mijn echte prioriteit deze vakantie was Freddie aan het water te laten wennen en Alfie te leren zwemmen.

Mijn vader had me leren zwemmen in de plaatselijke zwembaden. We gingen elke zaterdagmiddag en een van die zaterdagen, toen ik negen was, zwom ik een volledige baan. Ik herinner me dat ik me als een olympiër voelde, mijn voeten van de grond, mijn armen spattend en me voorwaarts drijvend, mijn vader die me aanmoedigde. De winter daarop kwam hij om het leven toen hij met zijn vrachtwagen de verkeerde afslag nam op een gladde weg.

Mama is nooit over de dood van mijn vader heen gekomen en ons leven veranderde van de ene op de andere dag. Op mijn negende eindigde mijn kindertijd en de tien jaar daarna heb ik haar verdriet moeten verwerken, totdat ze zelf stierf. Het was kanker, maar ik wist dat het eigenlijk een gebroken hart was. Op mijn negentiende was ik een wees, alleen zonder familie. Totdat ik Dan en de Taylors ontmoette.

Een stemmetje van achter in de auto doorbrak plotseling mijn gedachten. Het was Violet, mijn negenjarige, die als oudste kind verantwoordelijk, verstandig en een beetje nerveus was. ‘Zijn we er al?’ Het zonlicht scheen op haar lange, gouden haar toen we door de bomen reden, en ik nam even de tijd om naar haar te kijken. Mijn kleine meisje werd groot.

‘Nog even, schatje,’ zei Dan sussend.

‘Zijn oma en opa al bij de villa?’

‘Ja.’ Ik draaide me om en glimlachte naar haar, haar peinzende gezichtje bleek van het wakker worden op een vreemde plek. ‘Ze zijn gisteren aangekomen, lieverd. Oma zegt dat het een mooie villa is. Jongens, jongens.’ Ik raakte Alfies been aan. ‘Probeer wakker te worden, we zijn er bijna.’

De vierjarige Alfie bewoog zich, nog half slapend, maar Freddie van twee kon niet verwerken dat hij achter in een vreemde auto wakker werd en begon te huilen. Alfie zei dat hij zijn mond moest houden. Toen zei Violet tegen Alfie dat hij hem met rust moest laten en terwijl ze ruziemaakten, werd Freddie gehuil alleen maar luider en luider. O, de geneugten van het hebben van drie kinderen. Als ze enthousiast en blij waren, was het een overdosis van heerlijk borrelend geluk, maar als ze chagrijnig of moe waren, versterkten ze elkaar alleen maar meer en meer.

Ik droomde van slechts vijf minuten rust en de luxe van het zonder onderbreking lezen van een hoofdstuk van een boek of het onvoorstelbare vooruitzicht van helemaal alleen naar de wc gaan. Het maakte me bijna duizelig van verlangen.

Ik draaide me om om de passagiers op de achterbank te kalmeren. ‘We zijn er bijna! Vertel me ’s wat je ziet als je uit het

raam kijkt?’ vroeg ik hoopvol, waarop de jongens begonnen te schreeuwen over bomen en rotsen. Toen zei Alfie dat hij een dinosaurus had gezien en zei Violet dat hij stom was en er volgde alweer een heftige ruzie.

‘Lekker bezig, Clare,’ zei Dan lachend.

‘Kun jij het beter soms?’ zei ik en stak mijn tong uit, wat hij met een glimlach aanschouwde. ‘Kom op, jongens, even rustig nu,’ zei ik zachtjes en, tegen alle adviezen van de ouderschapsbloggers in, deed ik vage beloftes over zwemmen en een ijsje bij aankomst als iedereen zich zou gedragen. Het gekibbel werd direct minder toen Violet de jongens enthousiast vertelde dat ze ‘aardbeienijs met spikkels’ zou krijgen. Alfie stelde ‘gepureerde-kikkersmaak’ voor en kreeg de slappe lach, totdat Violet hem vertelde: ‘Dat is geen smaak, stommerd.’

Glimlachend draaide ik me om en keek door het raam, net toen we een groep jonge vrouwen in shorts passeerden en ik me met een schok realiseerde dat ik met mijn eenenveertig jaar waarschijnlijk oud genoeg was om hun moeder te zijn. Ik benijdde hun ontspannen, jeugdige schoonheid en al die ‘tijd voor jezelf’ die je pas waardeert als je kinderen krijgt. Ooit was ik net als zij, maar nu had ik niet eens de kans om mijn benen te scheren. De dagen van je bikinilijn harsen voor de vakantie, je complete lichaam exfoliëren, en dan een *spray tan* en een glamoureuze nieuwe zomergarderobe; die tijd was voorgoed voorbij. Ik had eigenlijk wel echt tijd moeten maken om mijn benen te scheren. Ik kon de stem van Joy al bijna horen. ‘Goede uiterlijke verzorging is het beste cadeau dat een vrouw zichzelf – en haar man – kan geven,’ had ze me ooit verteld. Ze had het bedoeld als moederlijk advies en ik vond het lief van haar, maar Joys huwelijks tips liepen enkele tientallen jaren achter. Ik hoopte dat we tegenwoordig zo geëvolueerd waren dat de gevoelens van onze partner niet werden beïnvloed door de groei van iemands beenhaar. Ik vroeg me af of Dan mijn harige benen überhaupt zou opmerken. Ik betwijfelde het, en het was voor mij ook niet echt een prioriteit. Wat Joys advies voor de perfecte echtgenote

ook mocht zijn, er is nog nooit iemand doodgegaan omdat die haar benen niet scheerde of geen lippenstift droeg. De komende twee weken was ik van plan zo slonzig te zijn als ik wilde en geen kostbare tijd te verspillen aan het aanbrengen van make-up of het ontharen van mijn lichaam.

Eindelijk reden we de steile oprit op van de villa die de komende twee weken ons vakantiehuis zou zijn. Verscholen tussen de zee en de bergen zag de grote villa met drie verdiepingen eruit alsof die ooit het toppunt van grandeur was geweest, maar het afbrokkelende witte schilderwerk liet de schade die de zee-lucht had toegebracht duidelijk zien.

Dan had de auto nog maar nauwelijks op de handrem gezet of ik sprong eruit en liep naar de bomen om beter rond te kijken. De hitte van de dag hing nog steeds in de lucht, vooral na de koele airco van de auto, maar er waaide een zwak briesje van de kust beneden dat smaakte naar zout met een hint van dennen. De tuin werd omringd door cipressen en daarachter lag een helder turquoise zwembad met mozaïektegels en, nog verder weg, een spectaculair oceaanzicht dat in de schemering uit tientallen tinten blauw bestond, afgezet met een gouden randje.

Ik wilde die eerste momenten voor mezelf, alleen ik die alles in me opnam, de schone, stille lucht inadend in afwachting van wat er komen ging. Terwijl Dan de kinderen hielp uitstappen, nam ik dit moment voor mezelf en hield het als een vlinder in de palm van mijn hand, tot hij wegvloog en verdween in de laatste flarden van de zon.

Na ongeveer negentig seconden van rust – voor mij voelt dat als een eeuwigheid – begonnen de kinderen weer te jengelen. ‘Mama, mama...’; ‘Mama, mag ik...?’; ‘Je zei dat we...’; ‘Je hebt het beloofd...’ En zo begon het.

Na het horen van de gretige stemmen van de kinderen verscheen Joy plotseling, fris gestift en gepoederd, met Bob achter haar aan slenterend en een verwachtingsvolle glimlach op haar gezicht.

‘Hallo! Welkom! O, ik ben blij dat jullie hier allemaal veilig

en wel zijn,' zei Joy terwijl ze ons allemaal omhelsde. Ze rook naar vochtige rozen.

Bob was zijn typische warme zelf. Zijn gebruikelijke stopwoordjes 'mooi, mooi' vlogen ons om de oren terwijl hij ons allemaal omhelsde, zichtbaar blij om zijn familie weer om zich heen te hebben.

'Kom op, Clare, de mannen dragen die zware koffers wel. Ik laat je de tuin zien,' drong Joy aan, terwijl ze me bij mijn elleboog pakte en me door een groene boog leidde terwijl Bob Dan hielp met de bagage.

De kinderen dansten in het rond en het gepraat van de mannen over wegen en hoe de reis was verlopen verdween naar de achtergrond terwijl Joy en ik ons begaven naar de grote tuin, die nu in schemering gehuld werd. Ik droeg Freddie terwijl ik alles in de gaten hield en Violet opdroeg om op Alfie bij het zwembad te letten. Joy wees naar de bougainville die de Italiaans betegelde deuropening overwoekerde. 'Die kleur!' bracht ze luid naar adem happend uit. Ik bekeek hem met bewondering en terwijl de kinderen opgewonden gillend rond het zwembad renden, praatte ze over wat we zouden eten en de heerlijke recepten die ze had ontdekt sinds onze vorige vakantie het jaar daarvoor. We waren allebei dol op het bespreken en ontleden van recepten en hielden van koken. Het was iets wat ons verbond, iets wat ik ooit met mijn eigen moeder had gedeeld, en op haar eigen manier had Joy me bijgestaan. 'Ik zal nooit je moeder zijn, maar ik doe mijn best zo dichtbij mogelijk te komen,' had ze tegen me gezegd op onze bruiloft. Haar lieve woorden maakten me aan het huilen, maar ze stond direct klaar met een zakdoekje om mijn make-up te redden. Net als een moeder. In de jaren daarna had ze haar belofte gehouden en op momenten dat ik wanhopig steun nodig had, was ze de moeder geweest die ik nodig had.

'Ik maak vanavond risotto,' zei ze terwijl we samen de tuin bewonderden. Ze zei 'risotto' met een Italiaanse tongval. Zo had ze het nog nooit gezegd, waarschijnlijk had ze het van een

ober opgepikt in het restaurant van de vorige avond. Joy was een kameleon. Opgegroeid in een arbeidersgezin zonder geld had ze aspiratie in haar DNA en soms bewoog ze zich ongemakkelijk tussen twee werelden in. Haar leven leek opgedeeld in verleden en heden. Bob was haar berooide middelbareschoolvriendje, die haar uiteindelijk het leven had kunnen geven waarvan ze vond dat ze het verdiende en die haar toegang had gegeven tot een andere wereld. En hoewel ze niet enorm rijk waren, was ze zeker opgeklommen in de wereld – een vrijstaand huis in Cheshire met dezelfde postcode als Manchester United-voetballers wordt beschouwd als royalty als je uit een volksbuurt komt.

In de loop der jaren had Joy zichzelf getransformeerd, haar achtergrond verhullend met het dragen van de juiste kleding en het emuleren van de stemmen, manieren en idealen van de andere welgestelde dames.

In Joys wereld waren mannen maar goed voor twee dingen: geld verdienen en zware dingen tillen. Al het andere was voor ‘ons meisjes’. Ondertussen was Bob te druk geweest met geld verdienen om een stropdas om te doen of zijn noordelijke accent kwijt te raken, maar op de een of andere manier konden ze het nog steeds goed met elkaar vinden.

‘Máááám, mogen we nu zwemmen?’ Violet riep me vanaf de andere kant van het grote zwembad.

‘O lieverd, ik weet het niet...’

‘Alsjebliéééééft,’ zo begon ze te dreinen, waarop de andere twee ook meededen.

Ik was te moe van het reizen om ruzie te maken en wilde die avond een gemakkelijke overgang naar de villa, dus ik gaf binnen een paar seconden toe.

‘Oké,’ verzuchtte ik met rollende ogen. ‘Ik ga ze in de gaten houden,’ zei ik tegen Joy. Ik droeg een spijkerbroek en een T-shirt – als ik mijn spijkerbroek oprolde en de kinderen in het ondiepe gedeelte hield, zou ik met ze kunnen pootjebaden.

‘O lieverd, denk je niet dat het een beetje te laat is om te zwemmen?’ zei Joy scherp. Dat was een retorische vraag, alsof

er van mij verwacht werd dat ik haar gelijk zou geven en de kinderen gewoon zou zeggen dat ik van gedachten veranderd was. Het was lang geleden dat Joy kinderen had gehad en soms leek ze te vergeten dat een belofte niet nakomen het begin van de Derde Wereldoorlog kon betekenen. Hoe onverzettelijk Joy ook kon zijn als je tegen haar in ging, het idee van drie gefrustreerde kinderen, praktisch in tranen, vond ik nu een veel minder prettig vooruitzicht.

Ik kon zien dat Joy, die ongetwijfeld toe was aan haar gin en tonic, dit lastig vond. 'Het is nooit te vroeg voor een drankje, de zon schijnt altijd wel ergens op de wereld,' was haar vakantiemantra op de meeste middagen. En hoe hard ze nu ook haar best deed om haar gevoelens te verbergen, het lukte haar niet. Haar lippen waren op elkaar geklemd alsof ze op een zure citroen had gezogen. Ze had een perfect beeld van haar kleinkinderen in haar hoofd, als op een foto, met de zon die als een aureool door hun blonde haren scheen. Ze verwachtte dat ze lief en meegaand zouden zijn, netjes zouden eten en dan naar bed, en zonder morren in haar plannen zouden passen. Maar helaas voor haar hadden de kinderen de memo niet gekregen.

Hoe lief ze ook was, er waren momenten dat niemand van ons aan Joys verwachtingen kon voldoen, zelfs haar kostbare kleinkinderen niet, en dit was niet hoe ze onze aankomst voor zich had gezien. Ze hield haar handen strak over haar buik, alsof ze misschien zou worden gedwongen om mee te zwemmen als ze geen voet bij stuk zou houden. Arme Joy zag eruit of ze pijn had. Ze hield van onze meidenbijeenkomsten op vakantie, net als ik, maar omdat de mannen druk bezig waren met het uitladen van de auto, hadden wij kinderdienst tot Dan zou komen of de kinderen veilig binnen waren. Hoe graag ik het ook wilde, samen aan de gin gaan zou nog even moeten wachten. Aan de andere kant van het zwembad was Alfie zich al aan het uitkleden.

'Nee Alfie, niet aan die kant,' zei ik, 'daar is het te diep. Kom eens hier.' Ik liep naar hem toe en keek verontschuldigend terug naar Joy, terwijl zij glimlachte maar haar wenkbrauwen

vaag afkeurend optrok. ‘Alfie, wacht... stop!’ riep ik, terwijl hij doorging met het uittrekken van zijn kleren en ze in de lucht gooide alsof hij Magic Mike was. ‘Alfie, als je NU niet naar het ondiepe gedeelte komt, dan moet je naar binnen,’ zei ik, in een poging hem te laten zien wie de baas was.

‘NEE!’ riep hij en toen veranderde hij een beetje van toon. ‘Máááám...’ begon hij met een langgerekt gejack.

‘Je had beloofd dat we mochten zwemmen,’ zei Violet, die de zin van haar broer aan de andere kant van de tuin afmaakte.

‘Je hebt nog niet eens rondgekeken. Wil je niet eerst binnen kijken?’ riep Joy naar Violet, die niet in de schaamteloze poging tot afleiding trapte en geen antwoord gaf.

‘Mama en ik gaan naar binnen,’ dreigde Joy toen, vermoedelijk hopen dat ze het zwembad zouden laten voor wat het was om de inrichting te bekijken – ze had geen idee.

Ik keek van haar naar Alfie, die nu wankel op de rand van het zwembad stond, helemaal naakt, terwijl Violet in het ondiepe gedeelte op me stond te wachten. Misschien had een deel van mij Joy willen volgen om binnen te kijken, om door de prachtige villa te dwalen en een ijskoude gin-tonic met een schijfje citroen te drinken terwijl ze me een rondleiding gaf. Maar, verdomme, mijn vierjarige stond gevaarlijk dicht bij het diepe water.

‘Het is een beetje laat, Clare, ga je ze echt nu laten zwemmen?’ vroeg ze met perfect geverfde lippen.

‘Ik heb het beloofd,’ zei ik verontschuldigend, maar voordat ze kon reageren klonk er een harde klap gevolgd door een angstaanjagende stilte.